

безперечно сприятимуть не тільки одноманітності в оформленні страхових зобов'язань, а й будуть важливим орієнтиром установлення умов договору страхування для сторін і правозахисних органів при конфліктних ситуаціях та вирішенні страхових спорів [5, с.599].

З огляду на сказане, договір - це не тільки юридичний факт, з яким пов'язане виникнення страхових правовідносин, а й регулятор поведінки сторін у цих правовідносинах, який безпосередньо визначає права та обов'язки його учасників.

Список використаних джерел:

1. Цивільний кодекс України : Закон України від 16 січня 2003 р. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua>
2. Закон України «Про страхування» в редакції Закону від 04.10. 2001р. № 2745 // Відомості Верховної Ради України. – 2002. -№ 7. – 50 с.
3. Міловська Н. В. Предмет як істотна умова договорів страхування - 2014. - Вип. 13. - 119 с.
4. Кінашук Л.Л. Страхування: теорія та практика проведення: Монографія – К. Атіка, 2004. – 112 с.
5. Осадець С.С. Страхування: Підручник – Київ. 2002. – 599 с.
6. Пилипенко С. Страхові небезпеки в договорі страхування //Підприємництво, господарство і право. - 2001. - № 9. – 46 с.

ОСОБЛИВОСТІ РЕЄСТРАЦІЇ ШЛЮБУ ДЕЯКИХ КАТЕГОРІЙ ГРОМАДЯН

Ващенко Н.С., здобувач ступеня вищої освіти магістра Навчально-наукового інституту заочного та дистанційного навчання Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: старший викладач кафедри цивільного права і процесу Національної академії внутрішніх справ **Полішко Н.Л.**

Сімейні правовідносини виникають, змінюються та припиняються внаслідок різноманітних конкретних життєвих обставин. У зв'язку з тим, що такі обставини тягнуть за собою важливі юридичні наслідки — виникнення, зміну або припинення сімейних правовідносин, вони називаються юридичними фактами.

Однім із юридичних фактів є юридичний акт безпосередньо спрямований на настання юридичних наслідків - *шлюб*. Шлюб є початком і ядром сім'ї, він пов'язаний переважно з народженням дітей та їх вихованням, а тому держава не може залишити його поза правовою регламентацією в протиположності дружбі, яка такій регламентації не підлягає.

Відповідно до ст. 21 Сімейного кодексу України, яка вперше дає поняття шлюбу, *шлюб* — це сімейний союз жінки та чоловіка, зареєстрований у державному органі реєстрації актів цивільного стану

Реєстрація шлюбу із засудженими, які відбувають покарання у виправно-трудових установах, провадиться відділом реєстрації актів цивільного стану за

місцезнаходженням цієї установи на загальних підставах, передбачених чинним законодавством України.

Особа, яка бажає зареєструвати шлюб із засудженим, заповнює заяву про шлюб за встановленою формою (у частині, яка торкається її) і представляє її до відділу реєстрації актів цивільного стану.

Відділ реєстрації актів цивільного стану звіряє зазначені в заяві відомості з паспортом або паспортним документом, який посвідчує особу заявника, засвідчує його підпис та правильність зазначених у заяві відомостей і повертає заяву заявнику, який направляє її адміністрації виправно-трудової установи для передачі засудженому.

При надходженні заяви про шлюб із засудженим адміністрація виправно-трудової установи передає її засудженому для заповнення тієї частини, яка торкається його. Правильність зазначених у заяві відомостей та підпис засудженого перевіряються та засвідчуються підписом начальника і гербовою печаткою виправно-трудової установи, у якій засуджений відбуває покарання, після чого заява надсилається до органу реєстрації актів цивільного стану, який проводитиме реєстрацію шлюбу.

Якщо питання про реєстрацію шлюбу ініціює засуджений, то адміністрація виправно-трудової установи забезпечує його бланком заяви про шлюб за встановленою формою. Після заповнення засудженим тієї частини заяви, яка торкається його, адміністрація виправно-трудової установи звіряє вказані в заяві відомості з паспортом або паспортним документом, який міститься в особовій справі засудженого, засвідчує його підпис і правильність указаних у заяві відомостей та направляє цю заяву особі, з якою засуджений бажає укласти шлюб. Одночасно цій особі повідомляються найменування та адреса відділу реєстрації актів цивільного стану, у якому може бути проведена реєстрація шлюбу.

При погодженні на укладення шлюбу із засудженим особа, яка отримала таку заяву, заповнює її в тій частині, яка торкається її, та передає до відділу реєстрації актів цивільного стану для засвідчення підпису та відомостей, указаних у заяві, після чого направляє заяву до відділу реєстрації актів цивільного стану, який зазначено в повідомленні виправно-трудової установи.

Відділ реєстрації актів цивільного стану, який отримав спільну заяву про шлюб, призначає дату та час реєстрації шлюбу, про що заздалегідь повідомляє осіб, які бажають укласти шлюб, а також адміністрацію виправно-трудової установи, у якій утримується засуджена особа, яка бажає укласти шлюб.

Реєстрація шлюбу із засудженим провадиться у присутності осіб, які укладають шлюб, у приміщенні, визначеному адміністрацією виправно-трудової установи.

У паспорті або паспортному документі засудженого відділом реєстрації актів цивільного стану проставляється штамп про реєстрацію шлюбу із зазначенням прізвища, імені, по батькові та року народження другого з подружжя, найменування відділу реєстрації актів цивільного стану та дати реєстрації шлюбу. Штамп про реєстрацію шлюбу із зазначенням цих самих відомостей проставляється також у паспорті або паспортному документі другого з подружжя.

Якщо засуджений при реєстрації шлюбу змінив прізвище або приєднав до свого прізвища прізвище другого з подружжя, то на першій сторінці його паспорта або паспортного документа проставляється штамп або відмітка про те, що у зв'язку зі зміною прізвища при укладенні шлюбу паспорт або паспортний документ підлягає обміну.

Реєстрація шлюбу з особами, щодо яких до суду як запобіжний захід обрано тримання під вартою, здійснюється відділом реєстрації актів цивільного стану в слідчих ізоляторах (тюрмах) тільки з письмового дозволу органу, у провадженні якого перебуває справа, у тому самому порядку і за тими самими правилами, які встановлені для виправно-трудоустанов.

Список використаних джерел:

1. Конституція України. - К.: Паливода, 2019. – 112 с.
2. Сімейний кодекс України від 10 січня 2002 року. – К.: Паливода, 2019. – 132 с.
3. Сімейне право України: Підручник /За заг.редакцією В.І Борисової ,І.В Жилінкової – 2 –ге видання ,перероб-К. Юрінком Інтер .-2009. -287 с.
4. Сімейне право України: Підручник / За ред. В.С. Гопанчука. – К.: Істина, 2002. – 304 с.

ЗАХИСТ ПРАВ ЛЮДИНИ В ДІЯЛЬНОСТІ ООН

Велика А.О., здобувач ступеня вищої освіти бакалавра 3 курсу Навчально-наукового інституту №3 Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: доцент кафедри конституційного права та прав людини Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент **Халюк С.О.**

Життя творить порядок, але порядок не творить життя. — А. Де Сент Екзюпері.

Права людини мають основоположне значення, вони посідають провідне місце в преамбулі Статуту ООН, де закладено важливе положення, в якому, зокрема, підкреслюється: «що необхідно, щоб права людини охоронялися силою закону з метою забезпечення того, щоб людина не була змушена вдаватися як до останнього засобу до повстання проти тиранії і гноблення»[1]. Саме провідна роль, яку відіграє ООН в галузі прав людини, забезпечується через діяльність низки органів, а саме: Генеральної Асамблеї ООН, Ради Безпеки, Економічної і Соціальної Ради, Міжнародного суду, Ради в справах Опіки, Ради з прав людини. Незважаючи на те, що ці органи за своїм призначенням мають різноманітні функціональні обов'язки вони також розглядають питання прав людини (окрім Ради з прав людини) найчастіше не на постійній основі, а як виняток з окремої ситуації.

Окрім того, в п.3 статті 1 Статуту ООН встановлено мету даної організації: «Здійснювати міжнародне співробітництво в сфері розв'язання міжнародних проблем економічного, соціального, культурного та гуманітарного характеру й у заохоченні та розвитку поваги до прав людини й основних свобод для всіх, без розрізнення раси, статі, мови та релігії»[2].